

min Alder — det veed De godt. Giver De mig saa Lov til at skrive?»

»Værsgod! Men jeg svarer ikke. Det siger jeg Dem paa Forhaand. — Er der saa ikke lidt mere, De ønsker?»

»Jo. De to Kamelier, De gaar med der i Bæltet, — vil De forære mig dem til Minde om den altfor korte Tid, jeg har haft den Lykke af være sammen med Dem? Vil De?»

Jytte nænnede ikke at sige Nej. Hun havde ondt af den stakkels Fyr, der næppe havde tre Maaneder at leve i. Men netop som hun vilde tage om Blomsterne, huskede hun, hvordan hun engang var kommen i Fortræd, fordi hun havde efterkommet en ganske lignende Anmodning, hvad Vedkommende saa ulykkeligt havde misforstaaet.

»Nej, de Blomster kan jeg ikke give Dem,« sagde hun. »Det gør mig ondt; men De veed jo da heller ikke, om jeg ikke selv har faaet dem foræret.«

»Saa er det maaske af Hr. von Auen?»

»Nej, det er det ikke. Men saadan noget kan en Kavalier forresten slet ikke spørge en Dame om. Husk dog paa det, Hr. Mohn!»

De var naaet hen til den halvrunde Udvidelse af Spaserevejen, hvor Musikken stod opstillet paa en Forhøjning. I Trængslen her fik hun Øje paa Generalkonsul Kolding, hvis to store Fortænder